

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci žalobkyně: **O. B., nar. x**, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2015, č. j. MV-168990-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 21. 4. 2015, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2015, č. j. MV-168990-3/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 2. 9. 2014, č. j. OAM-54448-16/DP-2012 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“), a toto rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím ministerstva byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů, ve znění zákona č. 101/2014 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) z důvodu, že žalobkyně nesplňuje podmínku účelu, pro který byl dlouhodobý pobyt udělen, neboť ačkoliv byl žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě, žalobkyně fakticky funkci jednatelky ve společnosti Y. DZ s.r.o., se sídlem x, nevykonává.

Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost žalobkyně spatřuje v tom, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a to v tom smyslu, že listinný důkaz – protokol o výsledku žalobkyně v řízení o povolení k trvalému pobytu (dále jen „protokol o výsledku“) – byl proveden v rozporu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále poukazuje na to, že protokol nebyl získán v souladu se zákonem, neboť žalobkyně nebyla poučena o jeho možném užití pro účely jiného řízení, v čemž spatřuje nezákonnost. S provedením účastnického výsledku v rámci jednotlivých řízení přitom zákon o pobytu cizinců spojuje odlišné účinky, neboť při odmítnutí výpovědi k žádosti o dlouhodobý pobyt je toto automaticky důvodem pro zamítnutí žádosti a k žádosti o trvalý pobyt nikoli. Poučení v rámci řízení o těchto žádostech tedy musí být odlišné. Na dotazy kladené při výsledku nedokázala žalobkyně ve stresové situaci pádně reagovat.

Žalovaná měla dále pochybit, neboť rozhodovala na základě svých domněnek, nikoliv řádně zjištěného skutkového stavu. Vycházela přitom právě z již zmiňovaného protokolu o výsledku v rámci řízení o žádosti k trvalému pobytu, který ale byl proveden téměř před jedním rokem od rozhodnutí ministerstva. Ani jeden ze správních orgánů se nezabýval aktuální situací na straně žalobkyně. Je přesvědčena, že v reálném světě výkon jednatelské funkce připomíná výkon zaměstnání. Jednatel se nemusí orientovat ve všech právních předpisech, když mu za tímto účelem pomáhá kvalifikovaný zástupce. Žalobkyně v rámci své funkce dohlíží na kvalitu zboží, množství, balení zboží do správných obalů, eviduje příjem zboží a jeho kvalitu, kontroluje dodržování zásad bezpečnosti práce a eviduje výkony brigádníků.

V otázce nepřiměřenosti žalobkyně poukazuje na své rodinné poměry. Na území České republiky (dále jen „ČR“) žijí oba její synové, s jedním z nich žije ve společné domácnosti. Žalobkyně je v ČR více než 15 let, napadeným rozhodnutím tak správní orgány ukončily její veškeré životní plány, neboť předpokládala, že zde bude žít i nadále.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ministerstvo postupovalo v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Protokol o výsledku žalobkyně v řízení o žádosti k trvalému pobytu bylo možno použít, neboť splňoval všechny požadavky judikaturou stanovené, tj. že důkaz byl získán v souladu se zákonem, dostal se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem a účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má právo se k nim vyjádřit a reagovat na ně. Tato kritéria byla v projednávané věci naplněna. Žalobkyně měla právo se k shromážděným důkazům vyjádřit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Takový způsob provedení důkazu a seznámení žalobkyně se s ním byl dostatečný, což bylo v napadeném rozhodnutí rozsáhle odůvodněno. Žalobní bod směřující do procesní nepoužitelnosti důkazu je nedůvodný.

Dále žalovaná uvedla, že žalobkyně v průběhu řízení nedoložila žádný důkaz, který by vyvracel zjištěný skutkový stav, že žalobkyně fakticky nebyla jednatelkou společnosti. Při výsledku žalobkyně uvedla, že její pracovní náplň neodpovídala náplni funkce jednatelky. Žalovaná neviděla žádný důvod k opakovanému výsledku žalobkyně, neboť žalobkyně uvedla, že v ČR vždy pracovala manuálně. Žalobkyně byla seznámena s obsahem spisu, měla možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, ale obsah protokolu ohledně své činnosti jako

jednatelky nesporevala. Dále žalovaná poukazovala na judikaturu, dle níž není rozhodující, zda v době vydání rozhodnutí ve věci již žalobkyně znovu plní účel pobytu. Při svém rozhodování se žalovaná nezabývala přiměřeností daného rozhodnutí, neboť má za to, že dle souladné judikatury i samotného zákona o pobytu cizinců nemá povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. K dalším žalobním bodům odkazuje žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podotýká, že nelze s jistotou říci, zda žalobkyně bude muset z území ČR vycestovat, neboť doposud nebylo pravomocně rozhodnuto o žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty ze dne 29. 7. 2014.

V průběhu jednání, z něž se žalovaná omluvila, žalobkyně uvedla, že souběžné řízení o vydání zaměstnanecké karty dosud neskončilo. Vedle toho poukázala na to, že na území ČR žije její syn s rodinou a ona zde žije ve společné domácnosti s druhým synem, a proto považuje dopady napadeného rozhodnutí na její soukromí a rodinný život za nepřiměřené.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 31. 8. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě. K této žádosti byla připojena krom jiného smlouva o výkonu funkce jednatele, uzavřená dne 26. 8. 2010 mezi žalobkyní a společností Y. DZ s.r.o. Dále předložila výpis společnosti z obchodního rejstříku, z něhož vyplývá, že společnost má 25 jednatelů, z nichž každý jedná za společnost samostatně, a 16 společníků. Žalobkyně je jednatelkou společnosti od 26. 8. 2010.

Při výslechu, konaném dne 24. 9. 2013 ve věci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, byla žalobkyně poučena zejména v tom směru, že je povinna vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat a že odmítnutí výpovědi nebo uvedení nepravdivých skutečností je důvodem pro zamítnutí žádosti. Žalobkyně na dotaz uvedla, že jako jednatelka společnosti pracuje na poli a na posklizňové úpravě zeleniny. Pracovní doba je odvislá od počasí a objednávek zboží. Společnost má 25 jednatelů, jednají za ni dvě jednatelky, ostatní jednatelé pracují spolu s ní na poli. V dřívější době úřad práce nechtěl vydávat pracovní povolení na práci v zemědělství, a tak to bylo vyřešeno založením společnosti, a to i z toho důvodu, aby zde měli pobyt dle zákona. Její práce práci jednatelky neodpovídá.

Opatřením ze dne 3. 7. 2014 informovalo ministerstvo žalobkyni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 29. 7. 2014 byla zmocněnkyně žalobkyně nahlížet do spisu. K podkladům rozhodnutí se vyjádřila v tom směru, že žalobkyně podala dne 29. 7. 2014 žádost o vystavení zaměstnanecké karty. Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2014 ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně neplní účel, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Toto rozhodnutí bylo doručeno k rukám tehdejší zástupkyně žalobkyně dne 4. 9. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce dne 10. 9. 2014 blanketní odvolání, které bylo na výzvu ministerstva doplněno podáním doručeným ministerstvu dne 1. 12. 2014. Rozhodnutí ministerstva žalobkyně vytýkala nesprávný postup při provádění důkazu protokolem o výslechu žalobkyně a nemožnost jeho užití v tomto řízení. Dále poukazovala na neaktuálnost informací v něm uvedených.

Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Námitky žalobkyně neshledala důvodnými, neboť dle jejího názoru byl důkaz výsledkem žalobkyně proveden řádným způsobem, lze jej užít i v tomto řízení a aktuálnost informací v něm uvedených není v dané chvíli podstatná. Žalovaná poukázala na to, že důkaz výsledkem žalobkyně byl proveden v jiném správním řízení, což však není překážkou, aby takto získaný protokol mohl být použit i v rámci dalšího správního řízení. Žalobkyně se navíc s poklady pro vydání rozhodnutí seznámila a měla možnost se k nim

vyjádřit, což věcně neučinila. Není ani podstatné, že protokol byl pořízen téměř před jedním rokem od rozhodnutí ministerstva, neboť z charakterů odpovědí žalobkyně je zřejmé, že nemá povědomí o tom, co funkce jednatelky společnosti obnáší, což prokazuje, že jako jednatelka fakticky nepůsobila. Žalobkyně ani netvrdila žádné rozhodné skutečnosti, kterými by chtěla prokázat, že jako jednatelka nyní již skutečně působí. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 27. 3. 2015.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Zprvu se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námítky žalobkyně ohledně procesně chybného provedení důkazu listinou – protokolem o výslechu žalobkyně – a tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalovaná se v napadeném rozhodnutí k zákonnosti provedení důkazu vyjádřila tak, že výslech účastnice řízení byl proveden řádným způsobem, neboť byl pořízen v souladu se zákonem. Žalobkyně byla obeznámena s tím, že protokol o výslechu při rozhodování o žádosti žalobkyně k trvalému pobytu bude použit i v rámci rozhodování o prodloužení dlouhodobého pobytu, a to dne 29. 7. 2014, kdy se prostřednictvím své zmocněnkyně seznámila se spisem.

Je nutné uvést, že v tomto směru žalovaná do jisté míry pochybila, neboť se zákonností provedení důkazu zabývala pouze z hlediska provedení výslechu, nikoliv však z hlediska následujícího provedení protokolu o výslechu žalobkyně jako listiny. Žalovaný má pravdu, že rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Afs 195/2014-36 (publikovaný na www.nssoud.cz, stejně jako další rozhodnutí NSS v tomto rozhodnutí uvedená), potvrdil i pro oblast cizineckého práva, že „*použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně*“. Na druhou stranu je však nutné uvést, že žalobkyně měla být o provedení důkazu mimo jednání včas vyrozuměna (§ 51 odst. 2 správního řádu) a o provedení důkazu měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Z pohledu soudu se však nejedná o procesní pochybení takové intenzity, že by mohlo způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Důkaz listinou se za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte, nebo se sdělí její obsah (dle § 53 odst. 6 správního řádu). Žalobkyně znala obsah protokolu (což stvrdila svými podpisy na všech stranách protokolu), byla srozuměna s tím, že bude použit jako podklad k rozhodování (při nahlížení do spisu byl totiž zařazen mezi podklady pro vydání rozhodnutí) a měla možnost se k použití tohoto protokolu jako pokladu vyjádřit, což však věcně neučinila. Soud tedy nemá za to, že by žalobkyně byla postupem ministerstva podstatnou měrou zkrácena na svých procesních právech (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, odst. 57-59).

Další žalobní bod směřovala žalobkyně do nezákonnosti provedení výslechu při posuzování žádosti k trvalému pobytu, kterou spatřovala v nedostatku poučení v tom smyslu, že by tento protokol mohl být použit i v rámci jiného řízení, kdy navíc v tomto řízení je odlišné poučení co do důsledků odmítnutí výpovědi. Protokol o výslechu ze dne 24. 9. 2013 tak dle žalobkyně nemohl být použit v rámci tohoto řízení.

Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je účastník řízení povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výslechem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se cizinec bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.

Z protokolu o provedení výsledku žalobkyně vyplývá, že žalobkyně byla v intencích § 75 odst. 1 písm. d) a § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců řádně poučena a srozumění s tímto poučením stvrdila vlastnoručním podpisem. Zákon neukládá správnímu orgánu povinnost poučit vyslýchaného o možnosti užití protokolu z jeho výsledku v jiném řízení, ostatně ani sám správní orgán v době provádění výsledku nemůže vědět, zda k tomu skutečně dojde. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně byla dle zákona o pobytu cizinců řádně poučena a výsledek byl proveden v souladu se zákonem.

Dále žalobkyně namítala nezákonnost v podobě nemožnosti užití protokolu o výsledku v rámci tohoto řízení. Dle rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36, „*není vadou řízení, že správní orgány vycházely z výpovědi manžela stěžovatelky ze dne 4. 6. 2012 učiněné v jiném správním řízení, byl-li důkaz proveden v souladu se zákonem, stěžovatelka měla možnost se k němu vyjádřit a procesní záruky obou typů řízení byly shodné*“. Judikaturou tak byly dovozeny předpoklady, na základě nichž může být jako důkaz použit protokol o výsledku, učiněném v rámci jiného řízení: Jednak musí být proveden v souladu se zákonem, jednak má mít cizinec možnost se k němu vyjádřit a konečně procesní záruky obou typů řízení mají být shodné. Všechny judikaturou nastíněné předpoklady k jeho užití byly splněny. Žalobkyně byla před výsledkem řádně poučena, výsledek byl proveden dle zákona. Je třeba přisvědčit žalobkyni v tom směru, že se poučení v jeho části o následcích odmítnutí výpovědi liší, neboť zákon o pobytu cizinců v řízení o povolení trvalého pobytu s tímto institutem spojuje bez dalšího zamítnutí žádosti, kdežto v řízení o povolení dlouhodobého pobytu tento důsledek obligatorně stanoven není. Podstatným poučením v rámci použitelnosti protokolu o výsledku se však soudu nejeví právě poučení o důsledcích odmítnutí výpovědi, nýbrž poučení o povinnosti vypovědět pravdu a nic nezamlčovat, neboť právě povinnost poučit dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je dána i v případě výsledku v řízení o žádosti k dlouhodobému pobytu. V tomto rozsahu byla žalobkyně poučena a na základě tohoto poučení vypovídala tak, jak je uvedeno v protokolu o výsledku. Podmínku shodnosti procesních záruk obou typů řízení má proto soud za splněnou.

V rámci předmětného řízení byla žalobkyni dána možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí, včetně napadaného protokolu, seznámit. Této možnosti žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně i využila a v rámci vyjádření k podkladům pouze uvedla, že žádá o zaměstnaneckou kartu, k užití samotného protokolu nic nenamítala. Ostatně i v odvolání se žalobkyně omezuje pouze na tvrzení procesních pochybení správního orgánu při provádění tohoto důkazu a nijak nenapadá pravdivost tvrzení v protokolu uvedených.

Námítky směřující do vhodnosti a předvídatelnosti pokládaných otázek při výsledku žalobkyně nejsou namístě, neboť dotazy na náplň činnosti žalobkyně nevyžadují z její strany nějakou přípravu a studium podkladů. Naopak se jedná o otázky předvídatelné, na něž by žalobkyně měla být schopna bez dalšího alespoň rámcově odpovědět. Přitom takto také žalobkyně zcela srozumitelně náplň své činnosti při výsledku popsala. Tento žalobní bod proto soud shledal také nedůvodným.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Ani další ze žalobních bodů, týkající se nedostatků ve zjištění skutkového stavu, soud nepovažuje za důvodný. Žalobkyně namítá, že žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného na základě rok starého protokolu o výsledku a na základě svých domněnek, že žalobkyně ani po třech letech neplnění účelu pobytu tento účel plnit nezačala. Dále namítá, že se žalovaná nezabývala aktuální situací na straně žalobkyně, která je přesvědčena, že účel pobytu naplňuje. S tímto názorem žalobkyně se soud neztotožňuje. Jak už ze samotné textace zákona, tedy použití nedokonavého slovesného vidu („cizinec neplní účel“), je zřejmé, nemusí jít o stav v okamžiku rozhodování správního orgánu již ukončený, nýbrž i o stav setrvalý, resp. trvající delší dobu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105). Z hlediska zjištění skutkového stavu je proto podstatné, zda žalobkyně plnila účel pobytu ode dne, kdy jí byl pobyt za tímto účelem povolen, až do rozhodnutí o žádosti o jeho prodloužení.

Dle rozsudku NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, „[ú]čelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány“, přičemž dle rozsudku NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69 „[t]vrzení stěžovatele, že v současné době již nejen formálně ale i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.“ K těmto závěrům se NSS připojil i v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 84/2014-37, a jsou určující i v předmětné věci.

Žalobkyni byl dlouhodobý pobyt povolen za účelem účasti v právnické osobě, za tímto účelem žádala i o jeho prodloužení. Z výpisu z veřejného rejstříku bylo ověřeno, že žalobkyně je jednatelkou a zároveň společnicí ve společnosti Y. DZ s.r.o., a to od 26. 8. 2010. Při výsledku však uvedla, že její náplň práce neodpovídá funkci jednatelky, administrativní činnosti pro společnost vykonávají pouze dva z jednatelů, ostatní jednatelé pracují na poli, což je těžká práce, na kterou se zemědělskému družstvu nedaří nikoho najít. Takto žalobkyně pracuje od jejího příchodu do ČR. Sama žalobkyně navíc při výsledku doznala, že jako jednatelka byla do společnosti zapsána pouze pro účely získání pobytu, neboť úřad práce v roce 2010 nevydával povolení k zaměstnání v zemědělství. Soud tedy neuvěřil žalobním tvrzením, že polní práce představují výkon funkce jednatele, neboť primárně jednatele, jako statutárnímu orgánu společnosti s ručením omezeným, náleží vedení společnosti [srov. § 135 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 a § 195 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstev (zákon o obchodních korporacích)]. Lze sice žalobkyni přisvědčit, že jednatelé „běžně přispívají vlastním dílem k rozvoji společnosti“, avšak z výsledku žalobkyně je evidentní (a ostatně i sama žalobkyně na to poukazovala), že její jmenování do funkce jednatele bylo pouze účelové k získání povolení k trvalému pobytu, neboť fakticky se na vedení společnosti nijak nepodílí, tedy činnost jednatelky nevykonává, byť i jen vedle ve zbytku času prováděných zemědělských prací. Žalobkyně přitom v průběhu správního řízení žádnými konkrétními tvrzeními nezpochybnila zjištění ministerstva, že ve skutečnosti provádí pro společnost, u níž je jen formálně zapsána jako jeden z mnoha jednatelů, závislou práci na poli při výsadbě a

sklizni. Není tak dán účel, pro který ji byl dlouhodobý pobyt povolen, a to už od počátku jejího pobytu na území ČR.

Žalobkyně sama v rámci řízení o její žádosti netvrdila skutečnosti, které by odporovaly obsahu její dřívější výpovědi, ani nenavrhovala opakování svého výsledku (což by zajisté na posouzení dané věci mělo podstatný vliv), nýbrž toliko poukazovala na chybné provedení důkazu listinou a jeho neaktuálnost (aniž by však zmínila, co z dříve uváděných skutečností již v současnosti neodpovídá realitě). S touto námitkou přitom přišla až v rámci odvolacího řízení, v němž již lze nové skutečnosti uvádět jen tehdy, nemohla-li žalobkyně tyto skutečnosti uvést dříve (§ 82 odst. 4 správního řádu). Konečně pak vyjádření žalobkyně před vydáním rozhodnutí ministerstva, v němž pouze jednou větou správní orgán informuje, že si požádala o vydání zaměstnanecké karty, do jisté míry naznačuje, že si žalobkyně ostatně skutečnosti, že reálný účel jejího pobytu neodpovídá navenek deklarovanému výkonu jednatelského oprávnění, byla dobře vědoma. I v tomto směru proto postupovalo ministerstvo a posléze žalovaná v souladu se zákonem, neboť nebylo namístě považovat výpověď žalobkyně z předchozího řízení o náplni její činnosti za neaktuální, resp. žalobkyně včas netvrdila odlišné skutečnosti a ani nenavrhovala jakékoliv důkazy svědčící o opaku.

Poslední žalobní bod, týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, rovněž není důvodný. Správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti na základě § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na rozdíl od druhého odstavce zákonodárce nezakotvil podmínku přiměřenosti rozhodnutí, čímž dal jasně najevo svůj záměr se touto podmínkou při splnění požadavků § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezabývat, jak ostatně již několikrát ve svém rozhodování zdůraznil NSS (srov. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, rozsudek ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 204/2014-35). K aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, a to tak, že „*k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.*“ V případě § 36 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tomu tak není, proto hlediska stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců nemohla být v daném případě aplikována. Správní orgány proto postupovaly správně, když se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabývaly.

Povinnost ministerstva a žalované při rozhodování podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců posuzovat přiměřenost zejména vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince je mimo jiné vedena snahou naplnit závazky vyplývající norem mezinárodního práva [čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva)]. Skutečnost, že zákonodárce považoval v případě důvodů uvedených v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zrušení pobytu (jeho neudělení či neprodloužení) bez dalšího za přiměřené ve vztahu k jakýmkoliv možným argumentům o zásahu do rodinného či soukromého života, samozřejmě vzhledem k přímé aplikovatelnosti Úmluvy jako součásti ústavního pořádku ČR ještě neznamená, že v některých výjimečných případech (odtržení matky od nezletilého dítěte, roztržení manželů či partnerů apod.) by dotčení ústavního práva cizince mohlo nad důvodem ukončení pobytu převážet. V případě žalobkyně však nebylo nezbytné takové posouzení v tomto řízení činit, protože žalobkyně souběžně žádá o udělení zaměstnanecké karty, tj. pobytového oprávnění, které nejlépe odpovídá tomu, jaký je podle zjištění ve správním řízení její skutečný účel pobytu, přičemž v tomto řízení bude možné přiměřenost případného neudělení pobytového oprávnění vyhodnotit právě z hledisek uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Lze také podotknout, že s ohledem na tvrzené sdílení společné domácnosti s jejím druhým synem, o němž uvádí, že je občanem EU, se žalobkyní také nabízí možnost žádat o přechodný pobyt,

přičemž i v řízení o takové žádosti by bylo možné se přiměřeností dopadů nevyhovění žádosti zabývat. Požadavky Úmluvy tedy mohou být dostatečnou měrou zajištěny v těchto dalších řízeních a je nadbytečné se zabývat možnou potřebou přímé aplikace Úmluvy v souvislosti s napadeným rozhodnutím.

Z uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která naproti tomu byla plně úspěšná, žádné náklady nad rámec plnění jejích běžných úkolů nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladu řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová